

บทความวิชาการ

ถอดรหัสวิชาชีพการแสดง: ใหม่ เจริญปุระ

DECODE PROFESSION ACTING: MAI CHAROENPURA

สุรินทร์ เมทะนี (SURIN MEDHANE) *

วันที่รับบทความ	4 พฤศจิกายน 2564
วันที่แก้ไขบทความ	8 มิถุนายน 2565
วันที่ตอบรับบทความ	1 ธันวาคม 2565

บทคัดย่อ

ใหม่ เจริญปุระ เป็นศิลปินนักร้องนักแสดงที่เริ่มเข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงด้วยความสามารถและความตั้งใจของตนเองตั้งแต่อายุ 15 ปี มีประสบการณ์การทำงานทุกรูปแบบของการแสดงเช่น ภาพยนตร์ ละครทีวี ละครเวที คอนเสิร์ต มิวสิกวิดีโอ พิธีกร นางแบบ นักเขียน ผู้ผลิตหนังสือ ในบทความนี้ได้สังเคราะห์ วิเคราะห์วิธีคิด การบริหารจัดการ การทำงานในวิชาชีพของคุณใหม่ เจริญปุระ จากการมาบรรยายในโครงการเรียนกับมืออาชีพ และการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อนำมาบูรณาการประสบการณ์วิชาชีพกับทักษะสำคัญของการเป็นนักแสดงเพื่อหาข้อสรุปแนวทางที่ดีของอาชีพนักแสดงในวงการวิชาชีพอุตสาหกรรมบันเทิง

แนวคิดในการทำงานของคุณใหม่ประกอบด้วย 1) พิจารณาเลือกบทบาทและประเภทการแสดงที่ต้องการแสดง 2) การเตรียมตัวก่อนการถ่ายทำ 3) ศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครจากการอ่านบท / ท่องบท 4) จรรยาบรรณในวิชาชีพ สามารถบูรณาการกับกับทักษะพื้นฐานที่นักแสดงควรมี คือ 1) การแสดงด้านอารมณ์ 2) จินตนาการ 3) ความคิดสร้างสรรค์ 4) การคิดวิเคราะห์ 5) การเคลื่อนไหว 6) พลังในการแสดง 7) สมาธิในการแสดง 8) การสื่อสาร 9) การใช้เสียง

ใหม่ เจริญปุระ ได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเป็นนักแสดง นักร้อง ศิลปินที่ได้รับการยอมรับถึงผลงานคุณภาพมาโดยตลอด จากความตั้งใจ วินัย ความรักในอาชีพ จนเกิดเป็นแนวทางการปฏิบัติที่ดีในวิชาชีพที่นักแสดงทุกคนตลอดจนผู้ที่สนใจในอาชีพนักแสดง ควรนำมาใช้เป็น

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, E-mail. bird20@hotmail.com

บรรทัดฐานในการทำงานเพื่อสร้างมาตรฐานของนักแสดงที่ดี เพื่อให้เกิดผลงานที่ดี อันนำไปสู่การสร้าง
มาตรฐานวิชาชีพของนักแสดงไทยต่ออุตสาหกรรมบันเทิงไทยต่อไป

คำสำคัญ: การแสดง / นักแสดง / วิชาชีพ

Abstract

Mai Charoenpura, an artist, singer-actress began to enter the entertainment industry with her own talent and determination at the age of 15. She has experience working in all forms of acting such as movies, TV series, stage plays, concerts, female models, short film producer. In this article synthesized and analyze the way of her management working in the profession career path of Miss Mai Charoenpura from lectures in a study program by in-depth interviews to collected data from experience with the essential skills of being an actor to find best practice in the entertainment industry.

Her career path ideas to work include 1) considering the role and type of acting to perform 2) preparing for the shoot 3) studying and analyzing the characters from script reading 4) professional ethics and integrate with basic skills that actors should have: 1) emotional performance 2) imagination 3) creativity 4) analytical thinking 5) movement 6) energy of acting 7) concentration 8) communication 9) Voice skills

Mai Charoenpura has demonstrated her ability to be an actor, and artist who has always been recognized for her quality work due to her determination, discipline, passionate of her profession until becoming a good practice guideline in the profession for all actors and interested in the career of an actor used as a benchmark in the work to create a standard of good actors. to produce good results. This leads to the creation of professional standards of Thai actors for the Thai entertainment industry.

Keywords: Acting / Actress / Profession

บทนำ

ใหม่ เจริญปุระ เริ่มต้นอาชีพการแสดงด้วยความรักในการร้อง เล่น เต้น แสดง มาตั้งแต่เด็ก ด้วยตัวของเธอเองโดยไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับอาชีพในวงการบันเทิงของคุณพ่อรุจน์ รมภพ นักแสดง และผู้กำกับที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในวงการภาพยนตร์ไทยในขณะนั้น เธอขอให้คุณพ่อพาเธอเข้าวงการบันเทิงเช่นกัน สุดท้ายเธอเขียนจดหมายไปสมัครเป็นนักแสดงเองกับคุณไพจิตร ศุภวาริ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ไทยและนักปั้นดาราที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในวงการภาพยนตร์ไทย จากนั้นเป็นต้นมาชื่อและผลงานของใหม่ สิริวิมลในตอนนั้นได้เป็นที่รู้จักและยอมรับของประชาชนไทยตลอดมา เธอฝากผลงานไว้มากมายทั้งภาพยนตร์ไทย ละครทีวี ละครเวที เป็นศิลปินนักร้องที่ได้รับการยอมรับว่าเป็น Queen of Pop Rock ในยุค 90 ของเมืองไทยจนถึงปัจจุบันเธอยังมีผลงานคุณภาพอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเป็นนักธุรกิจและการช่วยเหลือสังคมไทยในวิกฤตการณ์ต่างๆ เรื่อยมา

จากผลงานการแสดงของคุณใหม่ เจริญปุระที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการพัฒนาทักษะด้านการแสดงมาโดยตลอดจนเป็นที่ยอมรับของผู้ชม และผู้สร้างงานที่มอบบทบาทในการแสดงที่หลากหลายท้าทายมิติในการนำเสนออยู่ตลอดเวลา ทำให้มีผลงานปรากฏต่อสาธารณะชนมาโดยตลอด จนเป็นที่ชื่นชอบและยอมรับจากผู้ชม ในบทความนี้ได้นำเสนอวิธีการทำงาน การพัฒนาฝึกฝน ทักษะการแสดงตลอดจนการทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงไทยจากการสัมภาษณ์เชิงลึก คุณใหม่ เจริญปุระในการเป็นวิทยากรบรรยายเรื่องประสบการณ์วิชาชีพในการแสดง นำบทสัมภาษณ์เชิงลึกมาถอดความด้วยวิธีการเทียบเคียงกับแนวคิดทักษะสำคัญที่นักแสดงควรมีและทฤษฎีสื่อสารการแสดง

คุณสมบัติของนักแสดงที่ดี

นักแสดง คือบุคคลที่ปรากฏตัวบนเวที แสดงบทบาทเป็นตัวละครตามเรื่องราวในละครนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการแรกของการจัดแสดงละคร เนื่องจากการแสดงนั้นคือหัวใจของการจัดแสดงละคร การแสดงนั้นผู้แสดงจำเป็นจะต้องมีทักษะ พรสวรรค์ และความสามารถในการแสดงเป็นอย่างดี นักแสดงจะต้องผ่านการฝึกฝนการใช้น้ำเสียง และร่างกายของตน ในการถ่ายทอดมาเป็นอย่างดี สามารถควบคุมทุกส่วนในร่างกายเพื่อการแสดงได้อย่างยืดหยุ่น เหมาะสม และสื่อความหมายได้ดีที่สุด นอกจากนี้ผู้แสดงจะต้องสร้างความน่าเชื่อถือในการแสดง รวมถึงการแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกอันสมจริงของตัวละคร ซึ่งจะทำให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกร่วมและเชื่อว่าตัวละครผู้นั้นคิดและรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ (ชุตินา มณีวัฒนา, 2559: 46)

การทำงานด้านการแสดงของคุณใหม่ เจริญปุระเริ่มจากการแสดงภาพยนตร์ ละครเวที และพัฒนาไปสู่รูปแบบการแสดงที่หลากหลาย จนเกิดเป็นประสบการณ์วิธีการในการทำงานแต่ละประเภท จากจุดเริ่มต้นจนเสร็จงานสามารถสรุปจากบทสัมภาษณ์ได้ ดังนี้

ภาพที่ 1 คุณใหม่ เจริญปุระกับรางวัลนักแสดงนำหญิงจากละครทีวีเรื่อง “กรงกรรม”

ที่มา: <https://www.siammaya.com/content.php?id=4589>

<https://www.newtv.co.th/news/50366>

<https://gossipstar.com/news/thai/260344.html>

<https://www.thairath.co.th/entertain/news/1906759>

<https://www.bangkokbiznews.com/lifestyle/962689>

วิธีการทำงานของคุณใหม่ เจริญปุระ

1) พิจารณาเลือกบทบาทและประเภทการแสดงที่ต้องการแสดง

การตัดสินใจรับแสดงในบทบาทที่ได้รับการเสนอจากผู้จัดและทีมงาน คุณใหม่จะพิจารณาเลือกจากความชอบ ความรัก ความอยากที่จะแสดงในบทนั้นและประเภทของการทำงาน เช่น เป็นการแสดงละครทีวี ภาพยนตร์ หรือ ละครเวที ถ้าเป็นละครเวทีจะต้องมีการเตรียมตัวที่มากกว่าปกติเนื่องจากต้องใช้ทักษะที่จำเป็นรอบตัว และเมื่อตัดสินใจรับแสดงแล้วจะมีการบริหารจัดการ

การทำงานนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้นการถ่ายทำ โดยการทำงานทุกครั้งจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินการพัฒนาวิชาชีพของตัวเองในการทำงานครั้งต่อไป

2) การเตรียมตัวก่อนการถ่ายทำ ในขั้นตอนนี้คือการเตรียมตัวทั้งร่างกายและจิตใจก่อนการถ่ายทำคือการเตรียมตัวทางด้านร่างกายด้วยการออกกำลังกาย การกินอาหารที่มีประโยชน์ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี การมีจิตใจที่สงบเป็นการพักผ่อนร่างกาย และเตรียมพร้อมร่างกายเพื่อเข้าสู่กระบวนการปรับเปลี่ยนในการทำงานที่ไม่เป็นเวลา การทำใจกับสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงได้เสมอ การปรับสภาพร่างกายให้ตื่นเช้าและปรับเวลานอนให้ตรงเวลา พักผ่อนให้มากขึ้น และการปรับสภาพจิตใจกับการทำงานและเตรียมพร้อมรับมือปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการถ่ายทำได้ตลอดเวลา

3) ศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครจากการอ่านบท / ท่องบท วิเคราะห์ลักษณะทางกายภาพ และความคิดของตัวละครจากการอ่านบทและท่องบทจนขึ้นใจด้วยวิธีการ ถ้าท่องบทผิดแม้แต่คำเดียวจะย้อนกลับไปจุดเริ่มต้นใหม่ทุกครั้งเป็น การลงโทษตัวเอง ระหว่างนั้นจะดีใจความ ทดลองแสดง การเคลื่อนไหว การใช้ร่างกาย น้ำเสียง การถ่ายทอดการแสดง ด้วยการเป็นตัวละครนั้นให้มากที่สุดและหากไม่เข้าใจหรือต้องการความชัดเจนเพิ่มเติม จะสื่อสารกับทีมงานผู้กำกับเพื่อหาข้อตกลงร่วมกันในการสื่อสารการแสดงตามความต้องการของผู้กำกับและนักแสดงให้ลงตัวที่สุด หากมีความจำเป็นต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมมีการศึกษาดูงานภาคสนามก่อนการถ่ายทำ เช่นการไปศึกษาดูพฤติกรรมเฉพาะของตัวละครที่ต้องการแสดง ในบทคนวิกลจริต หรือ อาชีพในสถานบันเทิง

4) จรรยาบรรณในวิชาชีพ

4.1 ไปก่อนเวลานัดหมายหรือตรงเวลานัดเสมอเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับทีมงานและผู้ร่วมแสดง

4.2 รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเอง คือการท่องบทและสมาธิกับการเป็นตัวละคร รวมถึงการแต่งกาย การแต่งหน้าทำผม การเตรียมพร้อมร่างกาย การวอร์มเสียง และการยืดหยุ่นกล้ามเนื้อเพื่อพร้อมในการแสดงอยู่เสมอ การฝึกซ้อมในส่วนที่ต้องรับผิดชอบ เช่น การร้อง การเดิน การเคลื่อนไหวในส่วนต่าง ๆ ของการแสดง จนเสร็จสิ้นการถ่ายทำนั้น ๆ

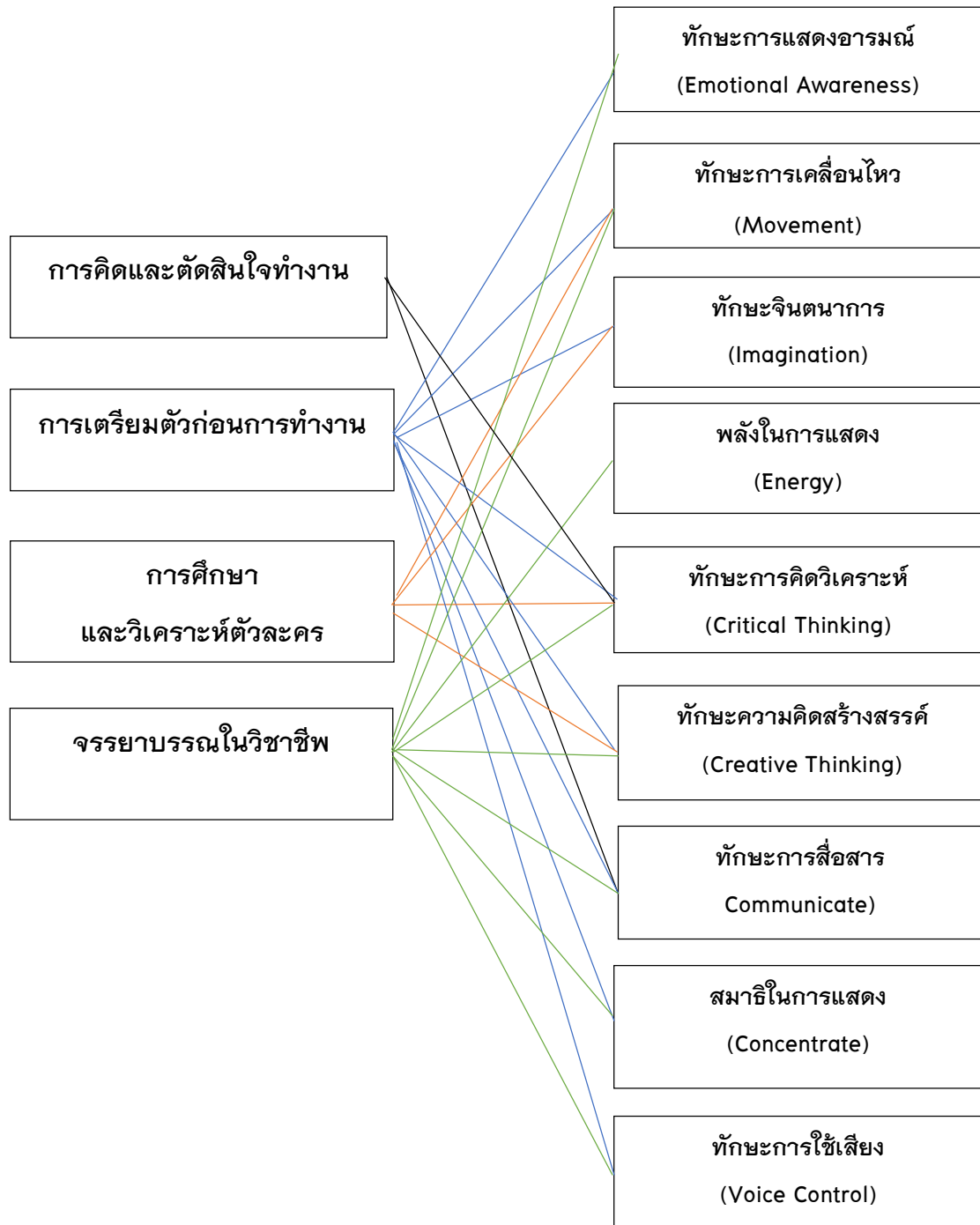
4.3 สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้ร่วมงาน โดยใช้หลักการอ่อนน้อมถ่อมตน การแสดงความเคารพการให้เกียรติผู้ร่วมงานทุกคน ทุกตำแหน่ง

4.4 เมื่อจบการถ่ายทำในแต่ละวันหรือเสร็จสิ้นการถ่ายทำจะต้องปรับตัวเองให้กลับมาเป็นตัวตนเองให้เร็วที่สุด ด้วยการใช้หลักธรรมะในเรื่องทุกสิ่งมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป

หลักคิดดังกล่าวเกิดขึ้นจากการทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิงกว่า 35 ปีเป็นประสบการณ์วิชาชีพที่ต้องใช้การเรียนรู้จากการทำงานที่หลากหลาย นอกจากนี้ยังต้องมีการประสานสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานในฝ่ายต่างๆ จากแนวคิดวิธีการทำงานของคุณใหม่ เจริญปุระ สามารถอธิบายเป็น

รายละเอียดถึงแนวทางการปฏิบัติที่ดีของอาชีพนักแสดงโดยนำวิธีการปฏิบัติที่ดีมาเชื่อมโยงแนวคิดของทักษะสำคัญที่นักแสดงควรมีดังนี้

แผนผังที่ 1 การบูรณาการการทำงานของใหม่ เจริญปุระกับทักษะสำคัญที่นักแสดงควรมี

1) ทักษะการแสดงอารมณ์ (Emotional Awareness)

คือการแสดงออกของสัญชาตญาณความเป็นมนุษย์ (Human Instincts) นักแสดงที่ดีควรมีปฏิกิริยาทางอารมณ์ (Emotional Responses) ที่หลากหลายสามารถควบคุมและผ่อนคลายการแสดงออกภายใต้จิตใจได้สำนึก และจิตสำนึกอย่างเป็นธรรมชาติ อารมณ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากเหตุภายนอกและภายในร่างกายมนุษย์มากระทบประสาทสัมผัส ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้ (Response) ทางกาย วาจา ความคิด จิตใจ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงจากสภาพปกติธรรมดา ไปสู่สภาพไม่ธรรมดา ผลของการเปลี่ยนแปลงนี้มีทั้งด้านดีทำให้สภาวะจิตใจดีขึ้นเกิดความพึงพอใจ หรือเลวลง เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเช่นหายใจถี่ ตื่นเต้น เหงื่อแตก มือสั่น เป็นต้น การแสดงอารมณ์ในลักษณะที่ต่างกันให้ผู้ชมได้รับรู้ มี 2 วิธีคือ 1) แสดงออกภายนอก (External) 2) แสดงออกจากร่างกายใน (Internal)

การแสดงอารมณ์สามารถพัฒนาขึ้นหรือลงได้ ด้วยการฝึกปฏิบัติวิธีแสดงละครสด (Improvisation) คือ การฝึกฝนขั้นพื้นฐานของการแสดงโดยใช้วิธีสมมติเหตุการณ์ สถานการณ์ สถานที่ เวลาและลักษณะของตัวละครโดยสังเขป ผู้แสดงจะใช้จินตนาการ (Imagination) ของตนเองแสดง การเคลื่อนไหวบนเวที (Movement) การกระทำ (Action) ที่แสดงออกด้วยท่าทางคำพูด เสียงร้องสด ด้วยความรู้สึกนึกคิด เป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการผลักดันจากร่างกายใน (Motivation) (มัทนี รัตน์, 2546: 145)

คุณใหม่ เจริญปุระกล่าวว่า ในชีวิตการเป็นนักแสดงจะพยายามรับแสดงละครเวทีสลับกับการแสดงประเภทอื่น เพราะการแสดงละครเวทีจะเป็นการฝึกฝนตัวเองและพัฒนาการแสดงทั้งร่างกายและจิตใจได้อย่างดี อีกทั้งยังได้รับพลังจากผู้ชม โดยสังเกตจากนักแสดงระดับฮอลลีวูดถ้ามีโอกาส จะพัฒนาตนเองด้วยการไปเล่นละครเวทีเพื่อสร้างประสบการณ์ของการพัฒนาอารมณ์ด้วยการแสดงละครเวทีหนึ่งเรื่องสลับกับการแสดงแสดงภาพยนตร์ อารมณ์ในการแสดงเกิดขึ้นจากการเตรียมตัวของนักแสดงด้วยการวิเคราะห์ตัวละคร หลายครั้งที่ในบทเขียนให้แสดงอารมณ์สะท้อนใจอย่างรุนแรงแต่เมื่อคุณใหม่ได้วิเคราะห์และอ่านบทตลอดจนทดลองแสดงแล้วรู้สึกว่าการแสดงในช่วงนี้ไม่สามารถแสดงอารมณ์แบบที่ต้องการในบทได้ ก็จะมีการพูดคุยปรึกษากับผู้กำกับ มีการตีความร่วมกันและหาข้อสรุปที่ตีร่วมกัน คุณใหม่บอกว่า ถ้ารู้สึกไม่อยากร้องไห้ ก็คือไม่อยากร้องไห้ ไม่ต้องฝืนแต่อาจมีการแสดงหรืออารมณ์บางอย่างของความเป็นตัวละครนั้นเกิดขึ้นแทนการร้องไห้ได้เช่นกัน

2) ทักษะการเคลื่อนไหว (Stage Movement)

คือการเคลื่อนไหวร่างกายของนักแสดงในขณะที่แสดงและเคลื่อนไหวจากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่ง ด้วยจุดมุ่งหมายของตัวละคร โดยมีความสัมพันธ์ทั้งสิ่งเข้าด้วยกันคือ ตำแหน่งบนเวที ทิศทางที่จะเคลื่อนไหว และตำแหน่งของร่างกาย การเคลื่อนไหวของนักแสดงควรคำนึงถึงตำแหน่งพื้นที่ (Stage areas) และตำแหน่งบนเวที (Stage positions) องค์ประกอบศิลป์ (Composition) ซึ่งมีความสมดุล

(Balance) เหมาะกับบทบาท (Role) และแรงผลักดัน จูงใจ (Motivations) ถ้าเป็นบทบาทสำคัญก็จะอยู่ในตำแหน่งที่มีน้ำหนักมากและเด่น เช่น อยู่ใน Stage Area (Downstage center) เวทีหน้าตรงกลาง หรือ C (Center) กลาง ถ้าบทบาทน้อย น้ำหนักน้อย ก็จะไปอยู่ UR หรือ UL (Upstage right และ upstage left) ถ้าเดินจากจุดที่มีความสำคัญน้อยไปสู่จุดที่มีความสำคัญมาก ก็แสดงว่าการแสดงนั้นจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น ในทางตรงกันข้าม หากเดินจากจุดที่มีน้ำหนักมากไปสู่จุดที่มีน้ำหนักน้อย บทบาทจะลดลง ในการแสดงละครแต่ละเรื่องผู้กำกับการแสดงจะเป็นคนกำหนดทิศทางตำแหน่งและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ตัวละครจะต้องกระทำโดยให้ประสานสัมพันธ์กับบทพูด (Dialogue) ตามความหมายที่ผู้กำกับได้ตีความ (Interpret) และวิเคราะห์ไว้ เพื่อสร้างขึ้นมาเป็นองค์ประกอบศิลป์ (Composition) ปรากฏภาพบนเวที ซึ่งจะสื่อความหมายให้ผู้ชมได้เข้าใจละครนั้นดีขึ้น กระบวนการนี้เรียกว่า บล็อกกิง (Blocking) (มัทนี รัตนิน, 2559: 73-94)

คุณใหม่ เจริญปุระได้ให้ความคิดเห็นของการเคลื่อนไหวในการแสดงไว้ว่า หากเป็นการแสดงละครเวทีนักแสดงต้องจดจำการเคลื่อนไหวบนเวทีให้แม่นยำทุกจุดด้วยตนเอง จุดที่ไม่ตกแสง การยืน เดิน สนทนา มุมในการสื่อสารกับนักแสดงร่วม การเต้น แม้แต่การเข้าออกเวที การยืนรอเพื่อแสดงฉากต่อไป ต้องจดจำทุกการเคลื่อนไหว ทุกตำแหน่งด้วยตนเอง เพราะเมื่อถึงเวลาแสดงจะไม่มีใครคอยสังคัลแล้วแก้ไขได้ เนื่องจากการเป็นการแสดงสด จึงต้องใช้วินัยในการเป็นนักแสดงอย่างมาก แม้แต่ฉากที่ต้องนั่ง นอน หรือฉากที่ต้องแสดงอารมณ์สะเทือนใจ ก็จะต้องจดจำการเคลื่อนไหวที่ซ้อมไว้ ให้กลมกลืนไปกับการแสดงไม่ให้ผิดตำแหน่งที่ซ้อมไว้ และหากเป็นการแสดงละครทีวี และเป็นฉากที่ต้องใช้พลังในการแสดงหรือมีฉากแสดงอารมณ์สะเทือนมาก ส่วนตัวคุณใหม่จะมีวิธีการตกลงกับผู้กำกับว่า จะขอเป็นภาพครึ่งตัวค่อนข้างใกล้เพื่อให้เห็นอารมณ์ของนักแสดงในการถ่ายทอดตัวละครนั้น และต้องการเล่นทีเดียวให้ผ่านเลย เพราะไม่ต้องการทำให้นักแสดงท่านอื่นเสียเวลา การแสดงที่ดี ถ้าหากแสดงได้แล้ว แต่ติดขัดที่ภาพหรือเทคนิคในฐานะนักแสดงต้องแสดงซ้ำ ก็ต้องทำให้ได้ ส่วนการแสดงภาพยนตร์นักแสดงต้องช่วยทีมงานจดจำตำแหน่งในการแสดงไว้ทุกฉาก เพราะบางฉากถ่ายยังไม่เสร็จต้องมีการถ่ายซ้ำ หรือ หยุดการถ่ายทำไปช่วงระยะเวลาหนึ่งการยืนการเดิน การเคลื่อนไหว และการเชื่อมต่ออารมณ์ในการแสดง เป็นหน้าที่สำคัญที่นักแสดงต้องจดจำไว้ว่าเป็นหน้าที่ของนักแสดงด้วย

3) ทักษะจินตนาการ (Imagination)

ในการฝึกการแสดงโดยวิธีแสดงสดนั้น จินตนาการ (Imagination) เป็นสิ่งสำคัญที่สุด นักแสดงจะต้องสมมติสถานการณ์ (Situation) บทบาทของตัวละคร อุปนิสัยใจคอของตัวละครและสิ่งแวดล้อมอย่างละเอียดโดยใช้จินตนาการสร้างสรรค์จากการที่เคยสังเกตการณ์ (Observation) ชีวิตจริง และสมมติตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์หรือสภาพชีวิตนั้น ให้รู้สึกสำนึกได้ทาง

ประสาทสัมผัสร่างกายภายนอก และความคิดจิตใจภายในเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจึงจะเกิดเป็นแรงผลักดัน (Motivations) ที่แสดงออกมาเป็นบทบาทอย่างจริงจังประหนึ่งว่าเป็นชีวิตจริงของตัวแสดงจะต้องเชื่อและศรัทธาในสิ่งที่ตนสมมติขึ้น จึงจะกลายเป็นตัวละครนั้นได้อย่างสมจริง

การสมมติเปรียบเสมือนเวทมนตร์ที่เสกให้เราเป็นอะไรไปได้อย่างต่าง ๆ บนเวทีสถานีสลาฟสกี เรียกว่า (The magic “If”) ในการแสดงสดเราจะพูดว่า “If” ถ้าฉันเป็นต้นไม้ ถ้าฉันเป็นกษัตริย์ ถ้าฉันหลงอยู่ในทะเลทราย เราจะปลดปล่อยจินตนาการให้เป็นอิสระ และเสกตัวเราและสิ่งแวดล้อมบนเวทีให้กลายเป็นอีกโลกหนึ่งที่เรารู้สัมผัสได้ด้วย “ตาใน” (Inner eyes) “หูใน” (Inner ears) และ “สัมผัสใน” (Inner feelings) ที่มีพลังส่งกลับออกมาในบทบาทที่แสดงบนเวที ทั้งนี้ผู้แสดงจะต้องใช้สมาธิ (Concentration) แน่วแน้อยู่ที่จุดสนใจร่วม (Focus) ซึ่งเป็นเป้าหมายของตนไม่ว่าจุดสนใจนั้นจะเป็นบุคคล วัตถุ สถานที่ หรือการกระทำก็ตาม (มัทนี รัตน์, 2559: 36-37)

คุณใหม่ได้กล่าวถึงการมีจินตนาการในการเป็นนักแสดงเป็นสิ่งที่จำเป็น หลายครั้งที่คุณใหม่ได้รับบทบาทที่ไกลความเป็นตัวเองเช่นการเป็นเจ้าหญิง หรือเป็นผู้หญิงหากิน สิ่งแรกที่นักแสดงต้องทำคือการจินตนาการว่าตัวละครนั้นควรจะมีวิถีชีวิตมีวิธีการพูด การเดิน การแต่งตัวอย่างไรในชีวิตของตัวละครนั้น เมื่อมีจินตนาการแล้วหากยังไม่เพียงพอก็จะหาข้อมูลและทำงานร่วมกันกับทีมงานเพื่อสร้างตัวละครนั้นให้เป็นจริงขึ้นมาตามความต้องการของผู้กำกับเพื่อให้ตัวละครนั้นมีชีวิตจริงออกมาจากจินตนาการด้วยการไปศึกษาภาคสนาม ไปดูชีวิตจริง การเป็นอยู่ของอาชีพ หรือบุคคลที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวละครนั้น ๆ

4) พลังในการแสดง (Energy)

พลัง ในการแสดง คือ คลื่นความคิดความรู้สึกที่นักแสดงส่งต่อไปถึงผู้ชม ดังนั้นนักแสดงที่มีพลัง คือ นักแสดงที่สามารถส่งคลื่นความคิดอารมณ์ความรู้สึก ภาพพจน์ จินตนาการ ตลอดจนทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการให้ผู้ชมได้รับมาสู่ผู้ชมได้ดีกว่าคนอื่น นักแสดงที่ขาดพลัง คนดูจะไม่สนใจที่จะติดตาม และจะหันเหความสนใจไปสู่ที่อื่นในที่สุด (สดใส พันธุมโกมล, 2542: 22)

พลังหมายถึงแรงที่ตัวละครใช้ในการเคลื่อนไหว ซึ่งทำให้เกิดพลังของการกระทำ ถ้าตัวละครมีความกดดันสูง การกระทำ ความคิด ความรู้สึก สีหน้า แววตา ท่าทางของเขาก็จะรุนแรง การมีพลังมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ แรงจูงใจ พฤติกรรม อุปนิสัย อารมณ์ และสถานการณ์ในตอนนั้นด้วย ผู้แสดงจะต้องวิเคราะห์จากบทพูด (Dialogue) ว่าแสดงแรงมากน้อยเพียงไร แล้วจึงเคลื่อนไหว หรือส่งความรู้สึกออกมา (มัทนี รัตน์, 2559: 77)

คุณใหม่ เจริญปุระกล่าวว่า พลังในการแสดงเกิดขึ้นจากความตั้งใจในการแสดง การแสดงโดยการคิดอย่างที่มีมนุษย์คนหนึ่งคิดและแสดงออกถึงการกระทำ การคิด การรู้สึก สิ่งเหล่านี้จะทำให้การเคลื่อนไหวทุกอย่างมีพลังของการแสดงขึ้นมาทั้งสีหน้า แววตา คำว่าพลังไม่ใช่การแสดง

อารมณ์รุนแรงหรือเสียงดัง แต่เป็นการแสดงออกที่ทำให้ผู้ชมสัมผัสได้ถึงความเป็นตัวละครนั้นจากการแสดงของนักแสดง จึงเกิดเป็นพลังในการแสดงที่สามารถดึงดูดให้ผู้ชมมีความเชื่อและคล้อยตามบทบาทของตัวละครนั้นไปตลอดเรื่องราวจนจบการแสดง

5) ทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking)

ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญต่อผู้เรียนด้านศิลปะการแสดงเป็นอย่างมาก เพราะ ประโยชน์ของการวิเคราะห์นั้นช่วยให้นักแสดงมีความเข้าใจกลไกของธรรมชาติและสามารถนำไปใช้ให้เกิดผลทางการแสดงได้ การศึกษาวิเคราะห์ แยกแยะ พิจารณา ทำความเข้าใจกับบทบาทและวิธีการแสดงนั้นต้องเป็นสิ่งที่นักแสดงทำการบ้าน คือ เตรียมไว้ล่วงหน้าไม่ใช่สิ่งที่ต้องมาทำในขณะที่กำลังแสดง (สดใส พันธุมโกมล, 2542: 72)

กระบวนการคิดวิเคราะห์ของคุณใหม่ เจริญปุระเกิดขึ้นตั้งแต่การตัดสินใจรับงานแสดง มีการวิเคราะห์ถึงบทบาทที่ได้รับว่ามีความเหมาะสมใกล้เคียง หรือไกลจากความเป็นตัวเอง สำคัญที่สุดคือความพร้อมของร่างกายและจิตใจในการรับงานนั้น ๆ และเมื่อตัดสินใจรับงานแล้ว จะเป็นกระบวนการวิเคราะห์บทบาทที่ได้รับ ลักษณะทางกายภาพทั้งภายนอกและภายในวิเคราะห์เพื่อหาความเป็นตัวละครนั้น หากขาดสิ่งใดไปก็จะไปศึกษาเพิ่มเติมจนกว่าจะเข้าใจบทบาทในการแสดงทุกบททุกฉากที่ต้องแสดง และในวันถ่ายทำ หากการวิเคราะห์บทบาทในการแสดงนั้นตีความไม่ตรงกับบทประพันธ์หรือบทที่เขียนมาก็จะปรึกษาหาข้อตกลงร่วมในการวิเคราะห์การแสดงนั้น ๆ เช่น บทของย่อในกรงกรรม คุณใหม่บอกว่ามีบางฉากที่รู้สึกว่าร้องไห้ไม่ออกเป็นความทุกข์ของตัวละครที่รู้สึกว่เกินกว่าจะร้องไห้ได้ ผู้กำกับก็อนุญาตให้คุณใหม่วิเคราะห์และตีความถึงการเศร้าและสูญเสียเกินกว่าจะร้องไห้ได้ เป็นต้น หลังจากจบการถ่ายทำในแต่ละครั้ง การวิเคราะห์บทบาทและผลงานในการแสดงของตนเองจะเป็นลักษณะของการวิเคราะห์ประเมินผลการทำงานของตนเอง เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาการทำงานในครั้งต่อไป การวิเคราะห์ของคุณใหม่จึงเกิดขึ้นตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มต้นตัดสินใจรับงานแสดงจนจบการทำงานนั้น ๆ

6) ทักษะความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking)

ความคิดสร้างสรรค์ อาจเกิดขึ้นโดยบังเอิญหรือโดยความตั้งใจ ซึ่งสามารถทำได้ด้วยการศึกษา การอบรมฝึกฝน การระดมสมอง (brain-storming) มากกว่าครึ่งหนึ่งของการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ของโลก เกิดจากการค้นพบโดยบังเอิญ (serenity) หรือการค้นพบสิ่งหนึ่งซึ่งใหม่ ในขณะที่กำลังต้องการค้นพบสิ่งอื่นมากกว่า การคิดเชิงสร้างสรรค์ (Creative thinking) หมายถึง ความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ การขยายขอบเขตความคิดออกไปจากกรอบความคิดเดิมที่มีอยู่สู่ความคิดใหม่ ๆ ที่ไม่เคยมีมาก่อน เพื่อค้นหาคำตอบที่ดีที่สุดให้กับปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นการสร้างสรรค์

สิ่งใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิม เป็นความคิดที่หลากหลาย คิดได้กว้างไกล หลายแง่หลายมุม เน้นทั้งปริมาณและคุณภาพ องค์ประกอบของความคิด สร้างสรรค์ ได้แก่ ความคิดนั้นต้องเป็นสิ่งใหม่ไม่เคยมีมาก่อน (New Original) ใช้การได้ (Workable) และมี ความเหมาะสม (Appropriate) การคิดเชิงสร้างสรรค์จึงเป็นการคิดเพื่อการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งเดิมไปสู่สิ่งใหม่ที่ดีกว่า (วัชรภรณ์ หาสะศรี, 2564: ออนไลน์)

ความคิดสร้างสรรค์ของคุณใหม่ เจริญปุระเกิดขึ้นจากการตั้งคำถามกับตัวเองและกระตุ้นให้ตอบ คุณใหม่ยกตัวอย่าง เมื่อได้รับบทบาทให้แสดงเป็น ท้าวศรีสุตาจันทร์ ในภาพยนตร์เรื่อง สุริโยทัย คุณใหม่ต้องศึกษาลักษณะบุคคลและกระบวนการคิดสร้างสรรค์ ด้วยการศึกษประวัติบุคคลสำคัญทั้งในแง่ลักษณะพฤติกรรมและกระบวนการคิด ตลอดจนวิธีการและประสบการณ์ของบุคคลนั้น ในตอนนั้นเกิดความกังวลและตีความการเป็นท้าวศรีสุตาจันทร์ ด้วยความเชื่อแบบเดิม คือ การเป็นราชวงศ์จะต้องวางตัวสูงศักดิ์ ต้องเป็นเจ้าหญิง แต่สุดท้ายจากการตีความใหม่ การออกแบบการแสดงของตัวละครด้วยวิธีการศึกษาลักษณะบุคคลจากการเปลี่ยนแปลงความเชื่อ เกิดเป็นความคิดสร้างสรรค์ร่วมกับการวิเคราะห์ในการแสดงเป็นท้าวศรีสุตาจันทร์ คือการแสดงที่เกิดจากความรัก โลก โกรธ หลง ของมนุษย์ผู้หนึ่งคนหนึ่งเท่านั้นเอง โดยไม่จำเป็นต้องสร้างกรอบหรือทำตามความเชื่อเดิม

7) ทักษะการสื่อสาร Communicate)

ในการแสดงจะต้องสื่อสารและมีปฏิริยาตอบโต้กับคู่แสดง เป็นการรับส่งบทบาทให้แก่กัน คำพูดทุกคำหรืออิริยาบถของแต่ละคนล้วนมีอิทธิพลต่อการกระทำหรือคำพูดของอีกคนหนึ่ง นักแสดงจะต้องมีการสื่อสารและสัมพันธ์กับสำนักและปฏิริยาตอบโต้ต่อทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว นอกจากนี้เรายังสามารถสื่อสารกันด้วยท่าทางและเราต่างก็เรียนรู้วิธีที่จะตีความหมายท่าทางของคนอื่นได้จากประสบการณ์ที่เราได้ผ่านมา การแสดงออกของเรจะต้องมีการเคลื่อนไหวเพื่อปรับสภาพให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นเพื่อที่จะทำให้นักแสดง แสดงได้อย่างสมจริงคือ มีการสื่อสารสัมพันธ์ที่เคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่กับคู่แสดงและเหตุการณ์แวดล้อมในละครนักแสดงจะต้องเข้าใจว่าการแสดงละครนั้นไม่ใช่การแสดงเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการแสดงปฏิริยาตอบโต้ (Reacting) ต่อผู้อื่นอยู่เสมอการแสดงคือปฏิริยา (Acting is Reacting) นักแสดงที่ดีจะบอกให้เราารู้ได้จากการแสดงของเขาว่า เขากำลังอยู่ในที่ใด เช่นการเดินเข้ามาในห้องเรียนหรือห้องทำงาน ด้วยปฏิริยาที่นักแสดงคนนั้นมีต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวนอกจากจะมีปฏิริยาต่อสิ่งแวดล้อมแล้วสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้การแสดงสมบูรณ์ก็คือ การมีปฏิริยาต่อคู่แสดง การสื่อสาร-สัมพันธ์ ระหว่างตัวละคร จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักแสดงรับส่งปฏิริยาให้แก่กัน ในขณะเดียวกันก็ปรับตัวให้ได้รับผลดีที่สุดจากสถานการณ์นั้น ๆ นักแสดงจะต้องปรับตัวเข้าหากัน ตลอดเวลาที่มีการสื่อสาร-สัมพันธ์ต่อกัน

เช่นเดียวกับคนในชีวิตจริง หลักปฏิบัติที่จะนำไปสู่การมีปฏิภพการต่อคู่แสดงและสถานการณ์แวดล้อมในละคร ได้แก่ 1) มองให้เห็น 2) ฟังให้ได้ยิน 3) พูดยให้สื่อความหมาย (สดใส พันธุมโกมล, 2542: 22)

การสื่อสารในการแสดงของคุณใหม่เกิดจากการวิเคราะห์ทำความเข้าใจตัวละครเข้าใจไปถึงความคิด ความรู้สึก ภูมิหลังจนเกิดเป็นการเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติของตัวละครนั้น ทำให้เกิดการสื่อสารทางกาย ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงอารมณ์ไหน การสื่อสารทางกายจะออกมาเป็นธรรมชาติโดยที่นักแสดงไม่ต้องกังวลว่าจะยืน จะเดิน จะคิด จะมองอย่างไรอีก เพราะแก่นกลางของผู้แสดงมีความเป็นตัวละครนั้นแล้ว ทุกอย่างก็จะเคลื่อนไหวเป็นธรรมชาติ รวมไปถึงการพูด การแสดงอารมณ์

8) สมาธิในการแสดง (Concentrate)

สมาธิเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการฝึกซ้อมและแสดงจริง สมาธิของนักแสดงนั้นจะต้องกระทำในสถานที่ที่มีคนอื่นและสิ่งต่าง ๆ ที่แวดล้อมอยู่บนเวที เหมือนในชีวิตจริง ผู้แสดงจะต้องตั้งสมาธิในบทบาทที่ตนจะกระทำ สาเหตุที่กระทำ สถานที่ เวลา โดยสมมติข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ในความคิดและจินตนาการและเชื่อในสิ่งที่ตนสมมตินั้นว่าเป็นความจริง สามารถเห็นภาพของสถานที่ และรายละเอียดต่าง ๆ ของสิ่งที่ประกอบฉาก ทั้งที่เป็นการสมมติ (มัทนี รัตน์, 2559: 18)

เมื่อพูดถึงการฝึกสติ มักนึกเชื่อมโยงไปถึงการปฏิบัติธรรม มันคือสิ่งเดียวกัน และสามารถนำมาใช้ด้วยกันได้ ด้วยการตระหนักรู้ ในปัจจุบัน อยู่กับการแสดง และสิ่งแวดล้อม ด้วยการเปิดประสาทสัมผัสรับรู้จริง ๆ จากการฟัง การมอง การรับสัมผัส จากสิ่งแวดล้อม ในขณะนั้นจริง ๆ จะทำให้เราสามารถควบคุมร่างกาย อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจน ยับยั้ง หรือแก้ไขปัญหาลเฉพาะหน้าได้อย่างทันท่วงที สมาธิและความเชื่อสมาธิคือความมั่นคงของนักแสดง ที่แน่วแน่ต่อเหตุผล และกระบวนการกระทำของตัวละคร เมื่อนักแสดงมีความมั่นคงไม่กังวล การแสดงเพื่อสื่อสารอารมณ์ ความรู้สึกจะชัดเจนขึ้น หากนักแสดงยังกังวลและวิตกกังวลแสดงว่ายังไม่มีสมาธิในการแสดง แต่ถ้าเมื่อไหร่นักแสดงลืมสิ่งต่าง ๆ ที่กังวลและอยู่กับขณะนั้น กับตัวละครนั้น กับสถานการณ์นั้น นั่นคือ “สมาธิ” เมื่อมีสมาธิ ความเชื่อในตัวละครจะตามมาโดยอัตโนมัติ เพราะเราอยู่กับขณะที่ตัวละครคิด อยู่กับความต้องการของตัวละครตามเหตุผลในรูปแบบที่ตัวละครคิด เรียกว่าความเชื่อหลายครั้งที่พูดเรื่องสมาธิมักโยงไปถึงศาสนา แต่เรามักลืมไปว่า สมาธิคือการอยู่กับปัจจุบันขณะอยู่ที่การโฟกัสให้ตรงจุดเวลานั้น ๆ ซึ่งเราทำได้ง่ายมากแค่พักสิ่งต่าง ๆ ไว้ แล้วกระโจนลงไป สังเกตตัวเราเอง ว่าเราจดจ่ออยู่กับมันได้นานแค่ไหน หรือแค่ชั่วขณะเดียวก็คิดเรื่องอื่นแล้วฝึกให้เราจดจ่ออยู่กับสถานการณ์ หรือสิ่งที่เรากำลังทำตรงหน้าบ่อย ๆ และลงมือทำ สังเกตการควบคุมร่างกาย ตามความต้องการ สังเกตตัวเราบ่อย ๆ และปรับเรื่อย ๆ จนเกิดความนิ่ง นั่นคือ “สมาธิ”

การใช้สมาธิในการแสดงของคุณใหม่ เจริญปุระ คือ การได้ฝึกแบบฝึกหัดในการแสดง และการนำธรรมะเข้ามาปรับใช้ในวิชาชีพ กล่าวคือการฝึกแบบฝึกหัดในการแสดงในเรื่องของการไม่มี

ตัวตน ผ่อนคลายกล้ามเนื้อมวลทั้งหมดที่ทำให้เกิดเป็นรูปร่าง ละทิ้งทั้งหมดจนไม่เหลืออะไร และการนำหลักธรรมมาใช้ในการคิดคือ ทุกสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป เป็นสัจธรรมที่มนุษย์ทุกคนต้องเจอ ทุกครั้งที่ได้รับบทบาทในการแสดงมักจะเป็นบทที่ต้องใช้อารมณ์จากภายในสื่อสารถึงความรู้สึก ในการแสดงออกมาให้ผู้ชมได้เห็น สมมติในการแสดงเกิดจากตัวเองเป็นหลัก หลังจากนั้นก็จะสมมติกับ บท กับผู้ร่วมแสดง องค์ประกอบต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว สถานที่ เสื้อผ้า สิ่งของประกอบฉาก สมมติทำให้ เราเป็นตัวละครนั้น ในขณะที่เดียวกันเมื่อเลิกการถ่ายทำเราก็ต้องสมมติกลับมาที่ความเป็นจริง ตามแบบฝึกหัดการแสดงคือ การก่อร่างสร้างมวลของร่างกายจิตใจขึ้นมาใหม่หลังจากจบการแสดง นั้น ๆ แล้ว

9) ทักษะการใช้เสียง (Voice Control)

เสียงมีความสำคัญมากสำหรับนักแสดงเท่า ๆ กันกับร่างกาย เพราะเสียงเป็นสื่อที่จะ แสดงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายและความต้องการ บทละครพูดและ บทละครร้อง ต้องใช้เสียงมาก การพูดและการร้องใช้เทคนิคเสียงต่างกัน การพูดในละครจะต่างกับ การพูดในชีวิตจริง เพราะมีผู้ชมฟังเป็นจำนวนมาก เสียงพูดต้องชัดเจน ดังกังวาน ไพเราะน่าฟัง เหมาะ กับการบทบาทของตัวละคร และต้องแสดงความรู้สึก อารมณ์ที่เป็นธรรมชาติ น่าเชื่อ สมจริง ทำให้ผู้ฟัง ประทับใจ การพูดเป็นศิลปะชั้นสูง ผู้ชมที่มาจะต้องตั้งใจฟังศิลปะการพูดของนักแสดง นักแสดงควรให้ สนใจฝึกซ้อมในเรื่องของการใช้เสียง การเปล่งเสียง และการพัฒนาคุณภาพของเสียงปัจจัยสำคัญ เกี่ยวกับการใช้เสียงในละคร 1) การหายใจ ลมหายใจเป็นสิ่งสำคัญในการผลิตเสียงพูดและเสียง 2) คุณภาพของเสียง นักแสดงหลายคนมีความบกพร่องทางเสียง เช่น เสียงแหบ หรือเสียงสูง กระด้าง แบน เสียงออกจากจมูก เหน่อ ไม่น่าฟัง สามารถพัฒนาให้นักแสดงผู้นั้นมีคุณภาพของเสียงที่ดีขึ้นด้วย การทำแบบฝึกหัดการออกเสียงควบคู่ไปกับแบบฝึกหัดทางการแสดง 3) ความกังวังกังวาน (Resonance) เสียงที่เปล่งออกมามีการหายใจที่เต็มปอดถูกวิธี จะทั้งดังและกังวาน ความกังวานนั้นเกิดจาก ลำเสียงกระทบเพดานอ่อนด้านในคอ โพรงปากที่เปิดกว้างเป็นเหมือนถ้ำหรือลำโพง 4) เสียงสูงต่ำ (Pitch) คุณภาพเสียงพูดที่ดีจะเป็นเสียงในระดับปานกลาง แต่ละคนมีความกว้างของเสียง (Range) ต่างกัน บางคนแคบ บางคนกว้าง วัดโดยการร้องตามโน้ตเปียโนไล่จากต่ำไปสูง ในการขับร้องจะ จัดแบ่งเสียงตามระดับและช่องกว้างของเสียง 5) การออกเสียง สระ พยัญชนะ ชัดเจน (Enunciation) และออกเสียงคำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง (Pronunciation) สำหรับคนไทย ชอบบกร้อง มักเกิดจาก การออกเสียงไม่ชัดในพยัญชนะควบกล้ำที่มีตัว “ร ล ว” เสียงสระผสม พยัญชนะที่บางคนพูดไม่ชัด ใช้ ล้นไม่ถูก เช่น “ร ล ส ศ ย” หรือนักแสดงบางคนติดภาษาถิ่นของตนเอง ชอบบกร้องเหล่านี้สามารถ แก้ได้ด้วยวิธีการศึกษาแหล่งกำเนิดของเสียงและทำแบบฝึกหัดซ้ำบ่อย ๆ 6) การเปล่งเสียงหรือส่งเสียง

ออกไปสู่ผู้ชม การพูดในละครเวที ผู้แสดงจะต้องสามารถเปล่งเสียงให้ดังกังวานและส่งไปให้ผู้ชมที่อยู่
แถวหลัง และที่นั่งชั้นบนของโรงละคร โดยไม่ต้องตะเบ็งเสียงหรือตะโกน (มัทนี รัตติน, 2559: 131-141)

คุณใหม่ เจริญปุระ มีเทคนิคในการใช้เสียงคือ 1) ต้องพักผ่อนให้เพียงพอ 2) กินอาหาร
ที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ และอาหารที่ไม่ทำลายกล่องเสียง 3) อยู่ในอากาศและสภาพแวดล้อมที่ดี
เพื่อให้อุณหภูมิของลำคอ 4) ออกกำลังกายบริหารปอดอยู่เสมอ ด้วยการเดิน ว่ายน้ำ วอร์มเสียง และต่อเพลง
ใหม่ ๆ เพื่อท้าทายตนเองในการใช้เสียงที่พัฒนาขึ้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้มีเทคนิคในการใช้เสียงในการ
แสดง เทคนิคในการใช้เสียงคือ อารมณ์ของการแสดงจะต้องมีหนัก เบา ดัง ค่อย ไปตามธรรมชาติของ
มนุษย์แต่ในการแสดงต้องพูดบทให้ชัดเจน กล้ามเนื้อ รูปปาก การเปล่งเสียง การใช้เสียงจากอกและ
ท้อง เป็นสิ่งจำเป็นที่นักแสดงจะต้องรู้จักเลือกใช้ รวมไปถึงประเภทของการแสดงที่แตกต่างกันย่อมใช้
พลังเสียงที่แตกต่างกันด้วย ระหว่าง ละครทีวี ละครเวที และภาพยนตร์ สิ่งที่ดีที่สุดคือการฝึกฝนเสียง
ของตนเองไว้ให้พร้อมเสมอกับการแสดงทุกประเภท

จากประสบการณ์วิชาชีพในการแสดงของคุณใหม่ เจริญปุระ เมื่อเทียบเคียงกับแนวคิด
ทักษะสำคัญที่นักแสดงควรมี จนกลายเป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ดีของวิชาชีพการแสดงจะเห็นได้ว่า
การเป็นนักแสดงเป็นอาชีพที่ต้องใช้ร่างกายและจิตใจในการสื่อสารรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารกับ
ตนเอง กับผู้ร่วมแสดง ทีมงาน ผู้ชม ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบฉาก การแต่งหน้า
ทำผม เหล่านี้ เป็นวิชาชีพที่ต้องมีวินัย ความตั้งใจ ความทุ่มเท ความรักในวิชาชีพไม่แตกต่างจาก
อาชีพอื่น จากบทความนี้ทำให้เห็นว่า ใหม่ เจริญปุระเป็นนักแสดงคนหนึ่งที่สามารถสร้างมาตรฐานวิชาชีพที่ดีไว้
ให้กับอุตสาหกรรมบันเทิงไทย

รายการอ้างอิง

การแสดงเรียนแล้วได้อะไร. สืบค้น 17 ตุลาคม 2564, จาก <https://storylog.co/story/56bf3c8d3c6195db3ccc7af6>.

วัชรภรณ์ หาสะศรี. ความคิดสร้างสรรค์. สืบค้น 17 ตุลาคม 2564, จาก https://www.novabizz.com/NovaAce/Intelligence/Creative_Thinking.htm, 2564.

ชุติมา มณีวัฒนา. ความรู้เกี่ยวกับศิลปะการละคร: เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการกำกับ
การแสดง 1. กรุงเทพฯ: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2559.

มัทนี รัตติน. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที. (กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

_____. ศิลปะการแสดงละคร (Acting) หลักการเบื้องต้นและการฝึกซ้อม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559.

ใหม่ เจริญปุระ. สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2564.

สดใส พันธุ์มโกล. ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.